

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 15 april 2011 in zaken nrs. 10/38448 en 10/38451 in de
gedingen tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 12 oktober 2010 heeft de minister van Justitie aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 15 april 2011 heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.
2. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.
Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de desbetreffende vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij hij aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.
3. Volgens paragraaf C4/3.6.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) zijn voor de beoordeling van een asielaanvraag de identiteit, de nationaliteit, de reisroute en het asielrelaas van de asielzoeker van belang. In paragraaf C4/3.6.3 van de Vc 2000 is vermeld dat, indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van deze elementen documenten ontbreken en dit aan de asielzoeker is toe te rekenen, dit reeds voldoende is voor de conclusie dat sprake is van toerekenbaar ontbreken van documenten.
4. Grief 1 is gericht tegen de overweging van de rechtbank dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat

het ontbreken van identiteits- en nationaliteitsdocumenten aan de vreemdelingen kan worden toegerekend. Nu een oordeel daaromtrent niet kan afdoen aan het onbestreden oordeel van de rechtbank dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdelingen toerekenbaar geen reisdocumenten hebben overgelegd en hij hen derhalve artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft mogen tegenwerpen, behoeft deze grief geen bespreking.

5. In grief 2 klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdelingen positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is. De rechtbank heeft voor deze overweging, volgens de minister, ten onrechte redengevend geacht dat, hoewel vreemdeling 1 tijdens het nader gehoor niet steeds de exacte data van de gestelde gebeurtenissen heeft genoemd, de minister niet in redelijkheid aan hem heeft kunnen tegenwerpen dat hierdoor niet valt na te gaan wanneer de gebeurtenissen zich precies hebben afgespeeld, aangezien de vreemdeling wel het tijdsverloop tussen die gebeurtenissen heeft genoemd en de vreemdelingen, die afzonderlijk van elkaar zijn gehoord, over de opeenvolgende gebeurtenissen en het tijdsverloop overeenkomstig hebben verklaard. Volgens de minister heeft de rechtbank voorts ten onrechte aan voormelde overweging ten grondslag gelegd dat hij er ten onrechte van is uitgegaan dat vreemdeling 2 heeft gesteld dat op het laatste beeld van de filmopname te zien is hoe de hulpdiensten aankomen, nu zij blijkens het rapport van nader gehoor in dit verband heeft verklaard dat als laatste de grond te zien is.

5.1. Uit hetgeen hiervoor onder 4 is overwogen volgt dat de minister artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 februari 2010 in zaak nr. 200904160/1/V3; www.raadvanstate.nl), zal voor de minister, indien hij een vreemdeling één van de omstandigheden, bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, heeft tegengeworpen, volgens paragraaf C14/3.4 (thans: C14/2.4) van de Vc 2000 van de verklaringen van die vreemdeling positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen (uitspraak van 9 januari 2008 in zaak nr. 200706294/1; www.raadvanstate.nl) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf voor die toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van dat relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in voornemen en besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van dat relaas heeft kunnen komen.

5.2. In de onderscheiden besluiten van 12 oktober 2010 en de daarin ingelaste voornemens daartoe heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van vreemdeling 1 alsmede dat van vreemdeling 2, nu dat relaas op dezelfde gebeurtenissen is gebaseerd, positieve overtuigingskracht missen en derhalve ongeloofwaardig zijn. De minister heeft hieraan onder meer ten grondslag gelegd dat, hoewel vreemdeling 1 heeft verklaard dat hij vanwege zijn filmopname van een auto-ongeluk in Moskou problemen heeft ondervonden, hij geen inzicht heeft kunnen geven in de data van de gebeurtenissen die na het ongeluk tot aan zijn vertrek uit het land van herkomst zouden hebben plaatsgevonden. Voorts heeft de minister van belang geacht dat de vreemdelingen tegenstrijdige verklaringen over het laatste beeld van voormelde filmopname hebben afgelegd.

5.3. Vreemdeling 1 heeft weliswaar de datum van voormeld ongeluk, 25 februari 2010, en de datum van zijn vertrek uit het land van herkomst, 15 april 2010, genoemd, maar hij heeft niet één van de gestelde gebeurtenissen in de tussenliggende periode kunnen dateren, terwijl deze gebeurtenissen voor hem de aanleiding vormden om het land van herkomst te verlaten en deze bovendien in een relatief korte periode hebben plaatsgevonden. Gelet hierop, heeft de minister in redelijkheid aan de vreemdeling kunnen tegenwerpen dat hij geen inzicht heeft gegeven in de data waarop voormelde gebeurtenissen zich hebben afgespeeld. Voorts betoogt de minister terecht dat, zelfs indien vreemdeling 2 heeft verklaard dat op het laatste beeld van de filmopname de grond is te zien, dit onverlet laat dat de vreemdelingen op dit punt tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, nu niet in geschil is dat vreemdeling 1 heeft verklaard dat op de laatste beelden van de filmopname te zien is hoe de nummerplaten van de auto's worden verwisseld. Gegeven voormeld toetsingskader en gezien de hiervoor onder 5.2. weergegeven motivering, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdelingen de vereiste positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is.

De rechtbank heeft dit niet onderkend.

5.4. De grief slaagt.

6. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zullen de beroepen van de vreemdelingen tegen de besluiten van 12 oktober 2010 alsnog ongegrond worden verklaard.

7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Bestlissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 15 april 2011 in zaken nrs. 10/38448 en 10/38451;
- III. verklaart de in die zaken ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, voorzitter, en mr. A.W.M. Bijloos en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. Oudeboon-van Rooij, ambtenaar van staat.

w.g. Van der Spoel
voorzitter

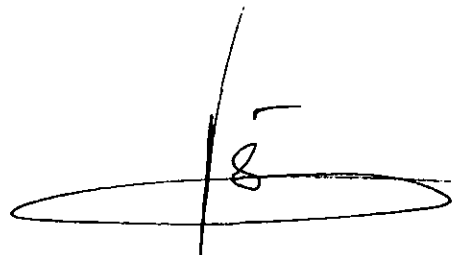
w.g. Oudeboon-van Rooij
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 september 2012

487.

Verzonden: 10 september 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser